RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 102.216 van 20 december 2001
in de zaak A. 87.151/VII-19.589

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. HINNEKENS,
kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 6 oktober 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 23 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 oktober 1999;

Gelet op de beschikking van 4 november 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 12 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gezien het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. JANSEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 9 januari 1999 en verklaarde zich op 11 januari 1999 vluchteling.

1.2. Op 23 maart 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 september 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

> "Betrokkene werd verhoord op 5 augustus 1999 op de zetel van het Conmissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Maurice Lemay.
>
> Betrokkene, van Armeense nationaliteit, verklaart in zijn land problemen gekend te hebben omwille van zijn politieke activiteiten. Van 1991 tot 1996 zou betrokkene als verkozene van "HHCh", de functie van deputé van de gemeenteraad van Ashtarak, in de cultuurcommissie van de gemeente gehad hebben. Vanaf 1996 zou betrokkene op de sociale dienst van de stad gewerkt hebben. Vanaf december 1998 zou betrokkene verantwoordelijk geweest zijn voor het uitdelen van hulpfondsen. Op 4 december 1998 zouden twee leden van Dashnak hem hulpgoederen voor twintig families zijn komen vragen, wat betrokkene zou geweigerd hebben. Hierbij zou hij geslagen en bedreigd zijn. 's Avonds om 20.00 uur zou het huis van betrokkene onder schot gehouden zijn. Op 7 december 1998 zou betrokkene gevraagd hebben van zijn taak ontheven te worden, wat zijn baas echter niet zou toegestaan hebben. Op 10 december 1998 zouden de ramen van hun huis ingegooid zijn. Op 15 december 1998 zou een auto met Dashnakleden op betrokkenes vrouw, K. M., en zijn twee kinderen ingereden zijn en zouden ze betrokkenes dochter willen hebben ontvoeren. Op 18 december 1998 zou betrokkene door vier personen in dezelfde wagen ontvoerd zijn, waarbij hij geslagen zou zijn. Op 21 december 1998 zouden dezelfde vier personen naar betrokkene zijn werk gekomen zijn. Deze zouden betrokkene onder schot gehouden hebben en goederen uit het depot gestolen hebben. Tegen al deze feiten zou betrokkene, uit angst voor de doodsbedreigingen van de Dashnakleden, geen enkele klacht bij de politie neergelegd hebben. Op 22 december 1998 zou een inspecteur van de politie een

controle op het werk van betrokkene gedaan hebben en betrokkene mee naar het politiebureau genomen hebben. Betrokkene zou strafrechtelijk vervolgd worden omwille van de verdwenen spullen. Betrokkene zou hierna naar huis zijn mogen gaan en zou twee dagen later opnieuw opgeroepen worden. Van 21 tot 27 december 1998 zou betrokkene zich echter in zijn huis verborgen hebben, waarna hij op 28 december 1998 zijn land verliet om op 9 januari 1999, samen met zijn vrouw en twee minderjarige kinderen, in België aan te komen waar hij op 11 januari 1999 asiel aanvroeg.

Betrokkene legt een rijbewijs, een kaart als deputé in de cultuurcommissie, een kaart als werknemer van de sociale dienst, twee medische attesten en een attest van zijn lidmaatschap van HHCh voor. Volgens betrokkenes verklaring zou hij door leden van Dashnak vervolgd zijn omwille van zijn vermeende eerdere activiteiten als lid van HHCh, toen Dashnak verboden was.

Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene problemen kende met een partij echter niet met de autoriteiten. Betrokkene liet zelfs na een beroep te doen op de autoriteiten. Het is echter niet zo dat wanneer men problemen heeft met een politieke partij er kan gesteld worden dat men ook problemen heeft met de overheid. Het is daarom noodzakelijk om na te gaan in welke mate deze partij met de overheid vereenzelvigd wordt. Tussen december 1994 en februari 1998 werd Dashnak buiten de wet gezet. Pas nadat Robert Koteharian aan de macht kwam (februari 1998) werd het verbod op de activiteiten van Dashnak opgeheven en kon deze partij meedoen aan de twee verkiezingen die in Armenië plaatshadden, met name de presidentsverkiezingen van maart 1998 en de parlementsverkiezingen mei 1999. Het resultaat van de presidentsverkiezingen was dat een regering van nationale eenheid werd opgericht, waarbij Dashnak twee ministerposten kreeg en sinds de parlements-verkiezingen in mei 1999 heeft Dashnak negen vertegenwoordigers in het parlement (131 zetels) zetelen.

Gezien deze vaststellingen kan er niet gesteld worden dat Dashnak in die mate belangrijk is in Armenië dat betrokkene bij geen enkele instantie hulp kan vinden. Te meer er rekening dient gehouden te worden met het feit dat betrokkene tot HHCh behoort en tot zijn vertrek een belangrijke openbare functie heeft kunnen behouden. HHCh blijft een belangrijke factor in het Armeens politiek leven. Vele vroegere HHCh-leden hebben vandaag de dag nog steeds een belangrijke positie in de Armeense politieke structuren, waardoor ook zij nog op een stevig politiek netwerk kunnen rekenen. Bijgevolg kan er gesteld worden dat ook betrokkene in de mogelijkheid was om hulp te zoeken bij HHCh. Tenslotte dient er opgemerkt te worden dat betrokkenes bewering dat Dashnak in de periode dat betrokkene met hen problemen kende (december 1998) de macht had in zijn regio bovendien zeer onaannemelijk is. De activiteiten in Dashnak werden pas toegelaten in februari 1998 en voor het vertrek van betrokkene kenden zij dus enkel deelname aan de presidentsverkiezingen. Aangezien er geen lokale of regionale verkiezingen hebben plaatsgevonden en Dashnak dus geen verkozenen kon hebben is het dus niet erg geloofwaardig dat deze partij zich in enkele maanden zoveel macht zou toeëigenen. Gezien bovenstaande vaststellingen is het niet mogelijk om, in hoofde van betrokkene, een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, vast te stellen. Daarenboven is er ook geen enkele aanwijzing, waardoor gesteld zou kunnen worden dat betrokkene, bij zijn terugkeer naar Armenië, een oneerlijk proces zou riskeren.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, dat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 23 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat “zij opteert voor een kamer met drie Raadsheren”; dat zij nochtans zonder enig voorbehoud te formuleren is verschenen voor een kamer samengesteld uit één staatsraad overeenkomstig artikel 90, § 1, tweede lid, 1/ van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat zij bijgevolg geacht wordt afstand te doen van haar verzoek;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij in haar brief van 3 oktober 2001 verklaart afstand te doen van deze “exceptie”;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in een “laatste memorie” voorhoudt dat het gelijkheidsbeginsel geschonden werd doordat zij "met een termijn van 15 dagen niet voldoende heeft om volledig te kunnen antwoorden, op het verslag van de auditeur. Dat de termijn van 15 dagen een ongeoorloofde discriminatie inhoudt tussen de rechtsonderhorigen binnen de procedures bij de Raad van State. Dat er rechtsonderhorigen zijn die 30 dagen hebben daar waar de verzoekende partij slechts 15 dagen heeft”;

Overwegende dat de beweerde ongelijkheid in het huidige geval het resultaat zou zijn van een verschillende regeling die voortvloeit uit, enerzijds, artikel 14, tweede lid van het regentsbesluit van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State, en anderzijds, uit artikel 24, § 1, eerste lid van het Koninklijk Besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat deze bepaling, die krachtens artikel 43, tweede lid, 3/ van voornoemd koninklijk besluit op de huidige procedure van toepassing is, niet voorziet dat de partijen een laatste memorie kunnen indienen; dat, gelet op de principiële aard van de door de verzoekende partij uitgebrachte kritiek, het toch past daarop in te gaan;

Overwegende dat de grondwettelijke regels inzake gelijkheid der Belgen en niet-discriminatie niet uitsluiten dat een verschil in behandeling voor bepaalde categorieën van personen zou worden ingesteld, voorzover het criterium van onderscheid op objectieve en redelijke wijze kan worden verantwoord; dat een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld m.b.t. het doel en de gevolgen van de betrokken norm; dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is indien vaststaat dat de aangewende middelen redelijkerwijze niet evenredig zijn met het beoogde doel;

Overwegende dat uit het verslag aan de Koning (B.S. 15 juli 2000) bij voornoemd Koninklijk Besluit van 9 juli 2000 blijkt dat het de bedoeling was bijzondere procedureregels vast te leggen inzake het vreemdelingencontentieux teneinde het hoofd te kunnen bieden aan het aantal beroepen in deze materie; dat aldus de termijnen voor het instellen van het beroep, voor het indienen van de memories en om de voortzetting van de procedure te vragen werden verkort om de procedure te versnellen en misbruik van de procedure bij wijze van vertragingsmaneuvre tegen te gaan; dat deze verantwoording redelijk en objectief is; dat de termijn van vijftien dagen, binnen dewelke de voortzetting van de procedure moet worden gevraagd niet onredelijk is;

Overwegende tenslotte dat die regeling geldt voor alle geschillen bedoeld in artikel 30, § 2, tweede lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat er bijgevolg een objectief en redelijk verantwoord onderscheid bestaat tussen de procespartijen die onder toepassing vallen van het 'procedurereglement' (Regentsbesluit van 23 augustus 1948) en deze op wie de bepalingen van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 worden toegepast;

3. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat dit middel geput wordt uit het feit dat een tolk Armeens-Frans de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal heeft vertaald;

Overwegende dat uit de gegevens van het dossier niet blijkt dat de tolk, naast het Armeens, enkel de Franse taal machtig was, noch dat door de tussenkomst van die tolk de asielprocedure in een andere taal werd gevoerd dan het Nederlands, noch dat de ondervragende ambtenaar niet zou hebben verstaan wat de verzoekende partij verklaard heeft;

Overwegende dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk, die de verklaringen van de kandidaat-vluchteling vertaalt, dit rechtstreeks moet doen naar de taal van de procedure;

Overwegende dat het eerst middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij, op grond van dezelfde feitelijke omstandigheden, in een tweede middel de schending inroept van artikel 57 van de "taalwet"; dat de verzoekende partij waarschijnlijk verwijst naar de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken;

Overwegende dat men niet goed kan inzien hoe artikel 57 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken zou geschonden zijn; dat het taalgebruik in het kader van een asielprocedure wordt geregeld door artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en niet door de voornoemde gecoördineerde wetten; dat de door de verzoekende partij aangehaalde bepaling het overigens heeft over disciplinaire sancties lastens ambtenaren die de bepalingen van die wetten omzeilen of ongedaan trachten te maken;

Overwegende dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel stelt dat de bestreden beslissing noch inhoudelijk noch formeel gemotiveerd is; dat zij, wat dit beginsel betreft, een aantal verdrags-, grondwets- en wetsartikelen die het telkens hebben over de motivering, op een hoop lijkt te gooien, om dan, na weergave van de bestreden beslissing in extenso, uiteindelijk te stellen dat die beslissing niet behoorlijk is gemotiveerd omdat "er gedwaald wordt alwaar er geen in concreto geen identiteit (sic) aanvaard werd tussen overheid en DASNAKPARTIJ" en omdat "de bestreden beslissing zelf aanhaalt waarom het behoorde die identiteit te aanvaarden, nu uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partijen (sic) zich gelet op de omstandigheden zich (sic) toch tevergeefs tot de overheid zouden gewend hebben";

Overwegende dat de verzoekende partij beweert dat er geen onderscheid zou zijn tussen de Dashnakpartij en de Armeense staat, maar haar bewering niet met concrete elementen staaft; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat bewuste partij niet de meerderheid van de zetels in het parlement heeft, en slechts deelneemt aan een regering van nationale eenheid; dat de verzoekende partij deze gegevens niet weerlegt;

Overwegende dat de verzoekende partij tijdens het verhoor in het kader van het dringend beroep zelf stelde dat zij niet naar de politie is gegaan uit vrees voor represailles vanwege aanhangers van de Dashnakpartij; dat zij aldus heeft toegegeven dat zij geen beroep deed op de autoriteiten; dat hierboven werd aangetoond dat de reden waarom zij dit niet zou gedaan hebben van alle ernst is ontbloot;

Overwegende dat het derde middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig december tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

L. JOLIE. **E. BREWAEYS.**